

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 619/2021
23.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ћире Сунића, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ћире Сунића - адвоката Владимира Маринкова, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 70/18 од 02.11.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 178/21 од 25.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.06.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ћире Сунића - адвоката Владимира Маринкова, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 70/18 од 02.11.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 178/21 од 25.03.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К 70/18 од 02.11.2020. године окривљени Ћиро Сунић оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године.

Истом пресудом оштећенима је досуђен имовинскоправни захтев, а окривљени обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, као што је према њему изречена и мера безбедности забране обављања дужности одговорног лица у правном лицу у трајању од три године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 178/21 од 25.03.2021. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца окривљеног, а пресуда Вишег суда у Зрењанину К 70/18 од 02.11.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ђуре Сунића - адвокат Владимир Маринков, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8), 11), став 2. тачка 2), повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), те због повреде одредаба члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, а из образложења захтева произилази да истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП).

Бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи да су правноснажне пресуде донете на основу мањкавих докумената, тачније на основу непотписаних пријемница, отпремница и сл., а које ни по ком основу не могу представљати доказ подобан за одлучивање у некој правној ствари. Према ставу браниоца оне не могу бити доказ да је робу која је преузимана од оштећених предузећа преузимао окривљени, јер нису састављене и попуњене у складу са важећим прописима. Такође одбрана је тражила да суд прибави оригиналне примерке ових доказа ради њиховог сравњивања са копијама, по којим предлозима суд није поступио. Како није дошло до сравњивања копија изведених писаних доказа са оригиналима, а њихова веродостојност је оспорена у поступку од стране одбране, нису ни испуњени законски услови да се та писмена користе као докази у кривичном поступку, а посебно не као одлучујући доказ да је извршено предметно кривично дело. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, тачни су наводи истакнути у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да се пресуда заснива и на неовереним копијама отпремница и да је у њихову веродостојност сумњу исказивала одбрана окривљеног у току првостепеног поступка, а и у поднетој жалби на одлуку, те да ова сумња није отклоњена извођењем других доказа. Међутим предметне чињенице, да је привредном друштву окривљеног ДОО „ЗОС“ из Београда у више наврата у периоду наведеном у изреци пресуде испоручивана роба и из оштећеног привредног друштва ДОО „ИРВА ТРАНСПОРТ“ Бечеј, произилази и из других изведених доказа, тако и из исказа

сведока АА, комерцијалисте у оштећеном привредном друштву, ББ - представника оштећене те ВВ, ГГ и других сведока – возача који су преузимали робу код оштећених, прегледа књижења главне књиге по контима ДОО „ИРВА ТРАНСПОРТ“ од 01.01.2020. године до 31.12.2010. године, те налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке Душице Милошев од 15.04.2013. године, допунског налаза и мишљења овог вештака од 26.02.2018. године и исказа вештака са главног претреса од 14.10.2019. године. Дакле, како нижестепене пресуде нису засноване само на неовереним копијама отпремница, и како је по оцени Врховног касационог суда, с обзиром на друге изведене доказе, очигледно да би и без овог доказа била донета иста пресуда, то неосновано бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ћирице Сунића у осталом делу је одбачен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, при чему само формално означава ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да је у конкретном случају већ једном пресуђивано и да је другостепени суд ту пресуду укинуо и предмет вратио првостепеном суду са конкретним налозима, по којима није поступљено у поновном поступку, на који начин бранилац окривљеног суштински указује на повреду одредбе члана 462. став 3. ЗКП.

Такође, у образложењу захтева се истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим иста је образложена тако што се наводи да другостепени суд није размотрио све наводе жалбе, чиме је повређена одредба члана 451. став 1. ЗКП, као и да је у образложењу одлуке занемарио наводе жалбе и да истих није ни било. На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на повреде члана 451. став 1. ЗКП и 460. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на повреду одредбе члана 451. став 1., 460. и 462. став 3. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Ћирице Сунића у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП јер је изрека пресуде неразумљива, као и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП за коју наводи да постоји јер је изрека пресуде противречна разлозима пресуде, а у образложењу нису наведени разлози о одлучним чињеницама које су предмет доказивања.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног Ћире Сунића у поднетом захтеву за заштиту законитости указује и на повреду члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободe окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Ћире Сунића - адвоката Владимира Маринкова, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић